

TÌNH THƯƠNG CỦA MẸ

*Miệng ru mắt nhỏ hai hàng,
Nuôi con khôn lớn mẹ càng thêm lo.
Chim trời ai dễ đếm lông,
Nuôi con ai dễ kể công tháng ngày.
Chiều chiều ngó ngược ngó xuôi,
Ngó không thấy mẹ, bùi ngùi nhớ thương. (ca dao)*

Ca dao mẹ lúc nào cũng sâu sắc, đượm buồn. Người ta thường nói *người buồn cảnh có vui đâu bao giờ*. Nơi đây sóng biển dạt dào, ánh nắng phản chiếu mặt nước, với những cơn sóng lẫn tẩn cảnh đẹp nhưng sao tôi lại buồn, vì nó nhắc nhở tôi về tình yêu bao la vô bờ bến của mẹ như mặt biển rộng kia, dù ở nơi đâu mẹ cũng chỉ nghĩ về con.

Hàng xóm thường gọi mẹ tôi là *con một cháu bảy*, vì mẹ tôi là con một, thế nhưng đã cho cha tôi cả một gia tài mười người con. Cha tôi là công chức cho một ngân hàng Tỉnh, mẹ tôi sớm hôm lo cơm nước cho những người con, tôi là đứa con thứ bảy theo cách gọi miền nam, chăm sóc việc nhà và lo cho chúng tôi, thời gian riêng cho mẹ cũng không có. Hằng ngày, mẹ phải nấu những món ăn ngon và lo cho chúng tôi ngủ ngon giấc, mẹ nấu món thịt heo kho nước dừa thịt kho tiêu một chút cay ngon tuyệt, thế nhưng tôi lại trách mẹ cứ cho ăn món kho tiêu mãi vì tôi chẳng thích nó. Mẹ làm mứt dừa đường cát trắng và món đậu phộng da cá những ngày tết đến thật là ngon. Nhưng tôi chẳng bao giờ nấu cho mẹ ăn một món gì, như mẹ đã từng lo cho tôi, tôi đã làm mẹ buồn, những món ăn mẹ làm mà không biết thưởng thức.

Mẹ rất thích sắm nhiều áo dài, vì mẹ rất thích mặc vào những dịp hội hè, vậy mà sau ngày 30/04/75, mẹ phải cắn răng lấy từng chiếc áo thân thương của mình ra để bán, mà đổi lấy lương thực cho các con, vì lo cho sự no ấm của các con mình.

Bất cứ lúc nào, đi nơi đâu, mẹ thường mua cho chúng tôi những món quà, nhưng đứa nào được mẹ nghĩ đến trước đây!, nỗi lo lắng trong mẹ và trong tôi cứ thế mà mãi mãi là sự suy nghĩ của tôi. Nhưng tình yêu của mẹ lúc nào cũng như nhau chẳng bao giờ thiên vị. Lúc còn bé, tôi chỉ sợ mẹ không thương tôi như những anh chị em khác, nhưng lúc đó tôi còn quá bé chẳng hiểu gì và cứ ghen tị với các em tôi.

Lúc mẹ còn sống, mẹ thích nhất bài hát Giọt Mưa Thu và Lòng Mẹ, trước khi ra đi mẹ dặn khi đám tang của mẹ các con hãy cho mẹ nghe hai bài hát này lúc chôn cất mẹ.

Mỗi khi bài hát này cất lên, lòng tôi đau nhói, vì biết rằng *mẹ* kề bên tôi để cùng lắng nghe, nhưng giờ đây *mẹ* nơi thế giới kia, tôi chẳng nhìn thấy hình bóng *mẹ*, nhưng chắc *mẹ* lúc nào cũng dõi theo tôi. Căn bệnh ác nghiệt kia đã đưa *mẹ* tôi đi, để lại trong chúng tôi sự trống vắng hình bóng *mẹ*, sớm chiều lo từng miếng cơm manh áo để chúng tôi ẩm dạ lúc đến trường. Không có gì cao cả hơn hình bóng *mẹ* ngày xa xưa.

Gần kề ngày quốc khánh của Pháp, điều tôi đoán mãi cả đời là ngày *mẹ* tôi sinh và mất trùng nhau đó là ngày 14/07/1932, ngày *mẹ* tôi ra đi là ngày 14/07/2003 và là ngày quốc khánh của Pháp, đó là một sự trùng hợp lạ kỳ. Những ngày *mẹ* tôi sống nơi đây, *mẹ* lâm trọng bệnh, thể rồi *mẹ* muốn trở về nơi *chôn nhau cắt rốn* với căn bệnh này, để nhìn thấy mảnh đất mà *mẹ* đã sinh ra, để thỏa nỗi nhớ quê, nhớ lời ru tiếng hát quê nhà, nhớ xóm làng, nhớ tình quê hương, nhớ tiếng khóc oa oa của những đứa con mình, nhớ hai mùa mưa nắng, nhớ ngôi nhà xưa mà một tay *mẹ* đã chăm sóc hàng mấy năm qua, mà phải về nơi đó *mẹ* mới tìm thấy được.

Quê hương tôi hai mùa mưa nắng,

Hai thôn nghèo nối liền bờ đê,

Từng lũy tre xanh nghiêng nghiêng chiều hè,

Như bức tranh gợi tình quê đậm đà.

Lời ru con tiếng võng đong đưa.

Ai chờ ai thương giòng nước u buồn.

Trăm năm nuôi tình khôn lớn

Quê hương là sữa mẹ đợi con.

Ruộng lúa nương dâu chân quen đường mòn,

Ôi khói lam chiều tình quê dạt dào,

À à ơi câu hò ca dao, như lời mẹ ru từ lúc ban đầu... (Thanh Sơn)

Nơi đây, mọi người lại chuẩn bị đón ngày lễ trọng đại này, ai cũng ăn mừng và yến tiệc, còn tôi cứ mang nỗi buồn nặng trĩu vào ngày này. Ngày *mẹ* ra đi tôi không nhìn thấy mặt *mẹ*, vì tôi không chuẩn bị ngày *mẹ* sẽ ra đi, tôi không nghĩ *mẹ* ra đi nhanh đến thế, sự nuối tiếc trong lòng sẽ mang theo tôi mãi.

Những đứa con của tôi ngày nay cũng trưởng thành, tôi vui và hạnh diện về chúng, tôi thương chúng như *mẹ* đã thương chúng tôi đến ngày ra đi, *mẹ* lúc nào cũng muốn con khôn lớn trưởng thành, *mẹ* lúc nào cũng nghĩ các con như những đứa trẻ. Rồi mai đây, con tôi cũng sẽ hiểu và thương về cha mẹ chúng như tôi, và mong mỗi rằng ngày tôi ra đi cũng sẽ có các con tôi đông đủ.

Nuôi con mới biết sự tình,

Thâm thương cha mẹ nuôi mình khi xưa. (ca dao)

Đi tản bộ dọc theo biển, vào những ngày hè, gió thổi và tiếng rạt rào của nó, lòng nao nao nhớ mẹ, ước gì mẹ cùng ta dạo trên bãi cát, nghe tiếng sóng dạt dào kia là lời tâm sự con với mẹ, mẹ ơi con lúc nào cũng nghĩ về mẹ. Nhớ lại trong ký ức, mẹ rất thích đi chơi và dạo phố và được chụp hình, mẹ rất tôn kính đạo Phật, ăn chay những ngày rằm, hay cúng sao, và đi lễ chùa. Rồi thu đến, tiếng sóng lại vỗ về mỗi lúc mạnh hơn, lòng càng buồn khi nghe tiếng sóng vỗ. Thu qua rồi đông đến, bãi biển lại lạnh ngắt, buồn tanh như lòng tôi. Vào những dịp tết đến, sang Paris các tiệm bán đồ ăn có mứt dừa và đậu phộng da cá là tôi mua về cúng mẹ, tưởng nhớ rằng những món mẹ làm vĩnh viễn trong trí nhớ tôi. Nhắc tôi rằng sự luyến thương tiếc nuối khi không còn mẹ ở bên tôi nữa.

Tha thứ lỗi lầm cho con

Món ăn mẹ làm con chẳng biết ngon

Thịt kho tiêu đặc sản quê mình

Con chẳng hiểu món ngon nhất đời

Tình thương mẹ gửi vào đây

Mẹ đi rồi chẳng có món ăn ngon

Ngày vu lan một bông hồng trắng

Mang bên con suốt cuộc đời

Nhắc nhớ con rằng mẹ đã đi xa.

Nguyễn Thiện Huân HD 77-80 Bretagne, mai 2011